

ע"פ 5581/14 - יוסי דוידוב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 5581/14

לפני: כבוד השופטת א' חיות

המבקש: יוסי דוידוב

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 10.06.2014 בתפ"ח 30145-08-13 שניתן על ידי כבוד השופטים ג' נויטל, מ' יפרח ו- ג' רביד

תאריך הישיבה: ה' באלול התשע"ד (31.8.2014)

בשם המבקש: עו"ד אביגדור פלדמן
בשם המשיבה: עו"ד קרן רוט

החלטה

בקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר שהשית בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטים ג' נויטל, מ' יפרח ו- ג' רביד) על המבקש בתפ"ח 30145-08-13.

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו, בין היתר, עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע וניסיון רצח. על פי עובדות כתב האישום, ביום 27.1.2006 הגיעו המבקש ואדם נוסף לקיוסק בבת ים ותקפו קשות את המוכר במקום עמוד 1

(להלן: המתלונן). המבקש ירה במתלונן באקדח ושותפו דקר אותו בסכין. עם סיום התקיפה נמלטו המבקש ושותפו מהמקום. ביום 10.9.2007, הרשיע בית המשפט המחוזי (כב' השופטים א' שהם, י' שבח ו- ר' בן יוסף) את המבקש בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. ראייה מרכזית עליה הסתמך בית המשפט המחוזי בהרשעת המבקש הייתה סרט אבטחה המתעד את אירוע התקיפה, בו נראה המבקש יורה במתלונן ולאחר מכן מנסה לירות בו שוב ושוב. בעקבות הרשעתו גזר בית המשפט המחוזי על המבקש ביום 21.2.2008, 15 שנות מאסר בפועל וכן הפעיל נגדו עונש מאסר מותנה בן שנה, לריצוי במצטבר. כמו כן נגזרו על המבקש שנתיים מאסר על תנאי וקנס בסך 40,000 ש"ח. המבקש החל לרצות את עונשו זה עם מתן גזר-הדין וערעור על פסק-הדין שהגיש לבית משפט זה נדחה ביום 26.5.2010 (ע"פ 3151/08).

2. ביום 17.1.2012 הגיש המבקש בקשה למשפט חוזר, בטענה כי לסרט האבטחה המתעד את אירוע התקיפה היה המשך, שלא הוצג בבית המשפט המחוזי, והוא מוכיח כי לא הייתה לו כוונה לקטול את המתלונן. במסגרת הבקשה למשפט חוזר, הציג המבקש את סרט האבטחה המלא בו ניתן לראות כי לאחר התקיפה המבקש ושותפו מרפים את אחיזתם במתלונן ועומדים בסמוך אליו. בהמשך, מעמיד שותפו של המבקש את המתלונן על רגליו. השלושה נראים מדברים ומתווכחים ולאחר מכן יוצאים יחדיו את הקיוסק.

3. ביום 11.7.2013, קיבל בית משפט זה (השופטת ע' ארבל) את הבקשה למשפט חוזר, בקבעו כי:

"ראוי להיעתר לבקשה ולהורות על עריכתו של משפט חוזר בעניינו של המבקש. בתיק דנא אירע פגם דיוני חמור שהוביל ל"הולדת" ראייה שטרם הוצגה בבית המשפט, ואשר עשויה לשנות את תוצאת המשפט לטובת המבקש"

בעקבות החלטה זו התקיים משפט חוזר בעניינו של המבקש אך הוא נותר מאחורי סורג ובריח לאחר שבית משפט זה הורה במסגרת החלטתו על קיום משפט חוזר כי המבקש ישאר במעצר עד תום ההליך החוזר ובקשתו להשתחרר בערובה נדחתה (צ"א 29140-08-13).

בדיון האחרון שהתקיים במשפט החוזר ביום 8.3.2014, לאחר שמיעת סיכומי הצדדים, הודיע ב"כ המבקש לפרוטוקול לאחר ההפסקה כי:

"לאחר מחשבה, ולאחר ששוחחתי עם הנאשם ועל דעתו, אנחנו חוזרים בנו מטענותינו לעניין העברה של ניסיון רצח. הנאשם חוזר בו מכפירתו בכל הקשור לעברה של ניסיון רצח, ומודה בעובדות כתב האישום כמו שהן. הנאשם יורשע אפוא בעברה של ניסיון רצח. כפי שאמרתי בעבר, כל שאר העברות בעיני עומדות, והנאשם מודה בעובדות כתב האישום הקשורות לאותן עברות."

והמבקש הצהיר:

"אני מאשר את דברי הסנגור. מה שאמר הסנגור הוא על דעתי. אני חוזר בי מכפירתי בכל הקשור לעברה של ניסיון רצח ומודה בעובדות כתב האישום כמו שהן. אני יודע שאורשע, נוסף לעברות הקיימות, גם בעברה של ניסיון רצח."

משכך, הרשיע בית המשפט המחוזי את המבקש בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, לרבות העבירה של נסיון לרצח וגזר עליו ביום 10.6.2014 עונש של 12 שנות מאסר בפועל. כמו כן הופעל נגדו מאסר מותנה בן שנה לריצוי במצטבר, ונגזרו עליו תקופות שונות של מאסר על תנאי וקנס בסך 40,000 ש"ח.

4. המבקש אינו משלים עם פסק-דין זה ובערעור שהגיש הוא עותר לאפשר לו לחזור בו מהודאתו ולבטל את הכרעת דינו של בית משפט המחוזי ולחלופין הוא עותר להקלה בעונשו.

טענתו המרכזית של המבקש בערעור היא כי הוא הודה בכתב האישום בשל לחץ שהופעל עליו בדיון מצד בית המשפט המחוזי.

בד בבד עם הערעור, הגיש המבקש בקשה לעכב את עונש המאסר שהשית עליו בית המשפט המחוזי בנימוק כי מתקיימות במקרה דנן נסיבות מיוחדות וחרירות עד מאוד המצדיקות זאת. המערער טוען כי סיכויי הערעור טובים נוכח התערבותו הפסולה של בית משפט קמא והלחץ שהופעל עליו להודות בכתב האישום ועוד הוא טוען כי סיים לרצות יותר משני שלישים מתקופת מאסרו ונקבע לו דיון בפני ועדת השחרורים ליום 18.9.2014. בנסיבות אלו, כך טוען המבקש, יש סיכוי סביר שאם יתקבל ערעורו הוא ירצה ימי מאסר לשווא.

5. המשיבה מתנגדת לבקשה לעיכוב ביצוע העונש. לטענתה המבקש מנסה לחזור בו מהודאתו בכתב האישום משום שהעונש שהוטל עליו לא ענה לציפיותיו ואכזבתו זו אינה מעמידה נימוק בעל סיכויים בערעור. עוד טוענת המשיבה כי אף אם יתקבל ערעורו של המבקש והודאתו תבוטל יחזור הדיון לבית משפט קמא אך הוא לא ישוחרר, אלא ישוב למעמד של עצור עד תום ההליכים ולאחר מכן יורשע פעם נוספת בעבירות שאין מחלוקת על כך שאותן ביצע. בנסיבות אלו, לטענת המשיבה, אין מקום להיעתר לבקשה לעיכוב ביצוע העונש.

6. דין הבקשה להידחות. כבר נפסק לא אחת כי משהחל נאשם לרצות עונש מאסר שנגזר עליו, נדרשים טעמים מיוחדים כדי להצדיק את קטיעת מהלכו של ריצוי העונש (ע"פ 8605/04 מרצ'נקו נ' מדינת ישראל (11.10.2004); ע"פ 2818/10 נג'אר נ' מדינת ישראל (7.10.2010)). הלכה זו תקפה ביתר שאת במקרים בהם חלף זמן רב מאז תחילת ריצוי העונש ועד למועד הגשת הבקשה (ראו, ע"פ 746/14 ימר נ' מדינת ישראל (8.6.2014), בפסקה 3 לפסק דינו של השופט נ' הנדל).

לאחר שבחנתי את טענות המבקש, לא מצאתי כי מתקיימים בעניינינו טעמים מיוחדים המצדיקים את קטיעת מהלך ריצוי העונש על ידו. אמנם, נסיבות המקרה דנן בהחלט אינן שכיחות אך הן, כשלעצמן, אינן מקימות טעם מיוחד המצדיק עיכוב ביצועו של עונש מאסר שכבר הוחל בריצויו. זאת בייחוד בזכרנו כי הנכונות לאפשר חזרה מן ההודיה שמורה למקרים נדירים בלבד (ע"פ 945/85 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(2) 572 (1987), בפסקה 11 לפסק דינו של השופט ג' ברך; ע"פ 3013/11 מטר נ' מדינת ישראל (1.2.2012), בפסקה 8 לפסק דינה של השופטת (כתוארה אז מ' נאור), ומבלי לקבוע מסמרות בעניין זה, אינני סבורה כי סיכויי הערעור במקרה דנן מצדיקים את סיווגו כמקרה הנמנה עם אותם מקרים נדירים. מטעמים אלה וכן בהתחשב ביתר השיקולים שנקבעו בפסיקה לעניין עיכוב ביצועו של עונש מאסר (ראו, ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2) 241 (2000)), מצאתי כי אין מקום להורות על עיכוב ביצוע עונשו של המבקש במקרה דנן.

הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ח' באלול התשע"ד (3.9.2014).

שׁוֹפֵט ת
